Дивна Вуксановић

МЕДИЈСКА ИСТИНА

- Мачко, где си ми? Како си? Нисмо се дуго виделе, да ли ти је мајка добро? - шикљало је из "банана" телефонског апарата, и то са приличне удаљености.

Чинило се као да је неко изненада отворио дрвену лепезу и из ње извукао женски глас тамнокестењастог алта. Тим пре, што је говор звучао некако трапаво, као да га је упражњавала старија женска особа, која је управо на свој ноћни ормарић одложила вилицу с вештачким зубима, грчевито пригрливши телефонску слушалицу. Заправо, Асја и није имала своје зубе, читав горњи ред поотпадао је током лета, понешто од стреса, а највећим делом од скорбута, који ни јаке витаминске терапије више нису могле да излече. Свој последњи климави примерак ожалила је како доликује, сама за столом са заосталим мрвицама, прљавим чашама и салветама потрпаним у фајансне тањире, на бањском ручку, организованом поводом њеног јубиларног рођендана.

Први рефлекс био је да хитро спусти слушалицу и само што то није била учинила, али глас с друге стране жице није се лако предавао, а била је ту и нека тиха опомена, која јој се скупљала у грлу као гужвица од слузи.

- Мачко, то сам ја, паченце мојее, не прекидај везу! - говорила је већ успаничено, лукаво мењајући боју гласа у онај аутентични, Асјин тоналитет. Била је понижена, али жељна разговора.

Пошто је поправила све жичице на свом "банана" телефону, сада је могла да се упусти у авантуру чаврљања са пријатељицом. Одједном, као да је нешто тешко и опасно физички прошло кроз њу. У следећем моменту, удаљени глас је звучао некако људскије, а уједно и сасвим познато. То беше она, њена стара навика, тврдоглава и бунтовна, жена на своју руку, вечито озбиљна и рашчупана, окружена смрћу,

испуцалим рукама самоће и сиромаштвом. Свакоме би се смучио живот када га позове неко у тако јадном стању, које је, у сваком тренутку, одавао узбуђен Асјин глас. Мада, ово се није дешавало често, те је колико-толико бивало подношљиво за околину и малобројне пријатеље, што их је још била сачувала.

- Па, како си? Дуго те није било да се јавиш? Како је здравље? А суђење? Новац? Шта се дешава? - гомилала је питања плашећи се сваког појединачног одговора с друге стране жице.

Асја је мирно набрајала проблеме - једноставно, као да ређа колачиће у ултрамодерну пећницу, верујући да ће једнога дана нарасти довољно да је исхране до краја живота.

- Они лекови које ми је доктор преписао, знаш они на "Н", уопште ми не пријају. Осећам неку узнемиреност, није ми добро, а и све ме пече нешто дуж кичме, некакви трнци ми се спуштају све до - да простиш - маторе задњице, и још ниже, морам да носим дубоке гаће, све ме сврби, и боли, и ужасно ми је хладно, а Пуфика стално тражи да једе... Ја не једем данима, не могу ништа да ставим у уста, а немам ни зубе, па и он гладује са мном. Јадно моје псетанце, само ме гледа оним својим паметним очима, као да разуме... Бештија једна мала!

Поново је неко или нешто прошло кроз органе њене саговорнице...

- Шта радите тако сами? Има ли неког посла у изгледу? - питала је не желећи да чује одговор, који је, већ у следећем тренутку, на препад искочио из слушалице и чврсто је стегао за вилицу.

-Шетамо по околини, шта бисмо друго. А онда, код куће, наједемо се бајатог хлеба и спавамо данима. Све дотле док нам не досади. Онда кренемо по коверту с новчаном помоћи, која нас чека на портирници бетонске зграде укопане у песак. Кад је врућина, не долазимо... Мачко, да ли сам ја нормална? Мислиш ли да јесам?

- Наравно. Поред свега што ти се догодило. И тата, и мама, а онда политички прогон, па отказ, разбијено огледало, затим суђење, мукама никад краја... И много јачи од тебе би напросто пукли. Не секирај се. Ипак иде набоље. Снажна си ти... Ни не знаш колико си чврста. Има Бога...

- Нема! Више не улазим у Цркву кад не морам. Не молим никог. А немам, поштено да ти кажем, ни с ким да пребројавам новац. Мама је, као што знаш, умрла. У болници. Имала је на себи само стару спаваћицу, а била је Нова година. Помокрила се у лавор, села и напросто издахнула. А док је била жива, увек је имала нешто у сламарици. Само што је то и брат знао, па је извлачио од ње све што може. Зато је и долазио у посете, несрећник! Стока једна, тај мој брат, социјални случај, жртва транзиције, ха, ха, ха...

- Бар си ти о томе писала... Као експерт, магистар, пардон магистра, и звезда у успону домаћег новинарства.

- Јебе ми се за транзицију и fancy капиталисте. Пичке једне усране... А и њихову културу. И rock дркоше, књиге у најлонима, невербалне и остале недојебане изразе, ретро-смрадове скоцкане на CD-овима и DVD-јима, таблоидне reality-терористе из Ирака, Авганистана и стерилне Европе, cheese cake-ове посуте рибизлом и оне њихове шупкасте куваре, дизајнере с обријаним играчкама, холивудске продуценте у сто педесетој... Теле-злостављаче, разноразне млитавце, Франкенштајне на штулама, надобудне козметичарке, масерке и пластичарке, телевизијске полипе и сву ту обилату нарцистичку серачину - настављала је своју телефонску паљбу, с понешто благог садизма у гласу.

- Слажем се с тобом. Али, зашто сада не пишеш о томе? Има ли ко то да објави или су се сви избрифовали на уредничким редаљкама, па трипују како то нема ко да чита.

Асја је ћутала. Била је сувише исцрпљена за било какав одговор. Изненада, дубоко је уздахнула и поставила питање, крчећи агресивно за себе пролаз кроз етарска и сва друга тела.

- А клиторис?

Застала је истог тренутка, повлачећи питање за собом, у дубоку тмину. Тишина је постајала претешка за обе саговорнице. Лишено општих конвенција, нешто је ипак лебдело у ваздуху.

- Клиторис, извини, немам кога да питам, али - осећам га. Да ли је то нормално? Шта мислиш?

Није знала шта да јој одговори. Сенилност, лекови за смирење, а сад и тај клиторис. Грозничаво је претраживала фајлове по сећању - параноја, она је тако преосетљива, сензитивност органа, може да осећа и црева и све телесне течности, као и њихово кретање кроз дупље, и...

- Намазала сам га "Јекодермом". Да ли је то у реду, срце моје лековито? - настављала је упорно да се мази, не би ли извукла што бржи одговор.

-Мислим да није, не никако! То је ипак слузокожа, брзо испери да те не пече. Није ни чудо што га осећаш. О, Боже! Немој да одуговлачиш, него што пре у купатило...

Беснела је у себи, о чему то њих две уопште разговарају. Али није имала куда. Осећала је страшан стид. И бес према којекаквим утварама, удружењима новинара, борцима за људска права, демократију и истину. Медији су били препуни свачега. Али нигде није било ни речи о ономе што истински жуља и пече, прикривено, болно, као упаљени клиторис, до саме смрти.